

Archiv obce Bezemín

1920 – 1939

Inventář

Číslo EL NAD: 1035

Evidenční číslo pomůcky: 73

Obsah

Úvod.....	3 – 8
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3 – 7
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	7 – 8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	8
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	9
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	10
Inventární seznam.....	11 – 12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170 ř. z. ze dne 17. března roku 1849, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Jistým novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily požadavky zákonem jim kladené, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorčí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem voleným právě z členů obecního výboru se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud toto odporovalo zákonům a nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření této dozorčí moci a místním obcím přibyla místní policie. Nadřízený okresní úřad musel dohlížet na práci

obecního starosty v oboru místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda pak mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala od roku 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitější právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o jejích záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila platnost dvě zákonná nařízení č. 75/1919 Sb. zákon o řádu volení v obcích a č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací práva při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiználo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí, obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu nebo podle zákonných nařízení. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech vstoupil v platnost

říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Z hlediska významnosti byla nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona počítal značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka doba na 6 roků.

Název obce Bezemín, zmiňované též jako Bezemin, Bezemnie, Bezemino, německy Wezamin, Wesamin či Wesemin lze zřejmě odvozovat od jména Bezemův, lépe ze slovního spojení Bezemův dvůr, vycházející z tvaru bezzemek, člověk bez země, bez půdy. První písemná zmínka o vsi se nachází ve falzu zakládací listiny kláštera v Kladrubech z roku 1115, kde je uvedeno, že jistý Přestan daroval polovinu vsi klášteru v Kladrubech. Do roku 1379 měla ves několik majitelů, přičemž pouze jediný z nich je znám jménem, Chval z Očína. Dne 12. srpna 1380 prodala Bona z Bezemína celou ves Lvíkovi z Rochlova. Během několika dalších let se ves dostala do majetku rodu Gutštejnů. V roce 1460 přepsal Jetřich z Gutštejna své ženě Elišce ze Schönwaldu jako věno několik vsí a mezi nimi také ves Bezemín. V roce 1549 prodal Viktorin Gutštejn hrad Gutštejn s osadami Janu Elpognarovi z Dolního Šenfeldu, mezi jinými též Bezemín. Dvacet let poté museli Elpognarovi potomci prodat Bezdrůžice a Gutštejn a novým majitelem se stal Jáchym ze Švamberka na Rabštejně a Kynžvartu, který ještě v tomtéž roce vytvořil základ pozdějšího celku tím, že navíc přikoupil panství kolem hradu Krasíkov. V roce 1659 vymřela kynžvartská linie Švamberků a majitelem rozsáhlého panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn od své sestry Elišky, Bezdrůžice připadly Marii Kateřině, která je v roce 1697 prodala děkanovi kapitul v Bamberku a Würzburgu Jiřímu Jindřichovi Stadionovi. Od něj zakoupila Bezdrůžice, v roce 1707, Marie Gertruda Berlepschová. Pro svoji velkou zadluženost se jich však musela zbavit a věřitelé odprodali část pozdějšího panství Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Ten posléze koupil od Jana Josefa Vrtby statek Krasíkov a Gutštejn. Výše uváděným krokem došlo ke sjednocení celého Bezdrůžického panství pod jednoho majitele.

Po roce 1768 bylo panství rozděleno podle dřívějších celků a statků a ves Bezemín se ocitla ve správě statku Cebiv a Gutštejn. Tento stav setrval do roku 1850.

Katastrální území obce Bezemín tvořila obec samotná včetně osad Hammerhäuseln a Macháře. Obec Bezemín patřila do soudního okresu Bezručice a politického okresu Planá.

Do roku 1862 patřil Bezemín pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Teplé. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Bezemín se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezručice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezručice, jehož součástí byla i obec Bezemín. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezručice pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ v roce 1939 okres Planá zanikl spravoval obec tzv. Landrát v Teplé.

O vývoji obecní samosprávy v Bezemíně od jejích počátků až do vzniku samostatného Československa se nedochovaly vůbec žádné informace. Jedinou archiválii v archivním souboru totiž představuje obecní kronika, kterou obec vedla teprve od roku 1920 na základě zákona č. 80/1920 Sb. o pamětních knihách obecních. Předešlé konstatování tak dokládá, že rekonstruovat dějiny původce archivního souboru lze poměrně stěží. Pokud se tak stalo, jedná se pouze o zlomek obecní historie, léta 1920 – 1939. Kromě běžného života v obci přibližuje kronika alespoň konání pravidelných voleb do obecního zastupitelstva s připojením přehledu zvolených starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Herschmann	1919	1933
Franz Matz	1934	1938
Franz Nadler	1938	1945

K předešlému soupisu čelných představitelů obce lze uvést následující. Představený obce Josef Herschmann v roce 1933 ze svého místa odstoupil. Do zasedání obecního zastupitelstva spravoval obec jeho zástupce Franz Schrott. Bezprostředně po rezignaci následovaly volby nového představeného obce a tím se stal Josef Zürlík, který se však vedení obce neujal a odmítl své zvolení přijmout. Proběhly tedy další volby a od 1. ledna 1934 vstoupil do úřadu Franz Matz, kterého v roce 1938 nahradil starosta Franz Nadler. O důvodech rezignace a politickém vývoji v obci nelze v kronice cokoliv vypátrat. Poměrně strohé zápisy se omezují jen na konstatování situace, že v obci proběhly nějaké volby a s jakým výsledkem.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Jedinou dochovanou archiválii, která se nalézá v archivním souboru Archiv obce Bezemín, představuje obecní kronika. Přestože se jedná o pouhé torzo dříve jistě rozsáhlejšího materiálu, lze tento archivní soubor považovat ze uzavřený.

Při skartaci písemností obecního úřadu v Bezemíně 4. listopadu 1953 se v protokolu o vykonané dohlídce spisovny v budově MNV Bezemín uvádí, že všechny písemnosti bývalé

německé samosprávy byly podle výpovědi zástupců MNV Bezemín vyskartovány v roce 1946. V uvedeném protokolu se však neobjevuje jakákoliv zmínka o obecní kronice.

Vzhledem k okolnosti, že archivní soubor AO Bezemín vznikl oddělením od archivního souboru MNV Bezemín, lze vycházet pouze z informací uvedených na kartě JAF původně vytvořené pro MNV Bezemín. Jelikož záznam na kartě JAF přibližuje stav v roce 1957, kde je již kronika zahrnuta v materiálech MNV, aniž by z ní bylo zřejmé, jakým způsobem se v archivním souboru ocitla, původ této archiválie tak zůstává neobjasněný.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Bezemín pochází z let 1920 – 1939. Jedná se o obecní kroniku o celkové metráži 0,03 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované písemnosti užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

Ke vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Archivní soubor AO Bezemín je zastoupen pouze jedinou archiválií ve formě obecní kroniky a tak absence jakékoliv další písemnosti nedovoluje příliš nahlédnout do historického vývoje obce. Kronika přibližuje pouze dvacet let z existence obce, ale nalézá se v ní také retrospektivní záznam o její dřívější historii, který může posloužit svému účelu z hlediska případného badatelského využití tohoto archivního souboru.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v roce 2006 ve Státním okresním archivu Tachov.

Státní okresní archiv Tachov dne 20. července 2006

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha, 1954

Průvodce po archivních fondech, Svazek 3, Praha 1976

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň, 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha, 1933

Seznam míst v království Českém, Praha, 1913

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth, 1984

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
c. a k.	císařský(á,é) a královský(á,é)
č.p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evid.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsociální německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ř. z.	říšský zákoník
Sb.	sbírka(y)

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
---------	-------	---------------	----------------

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1920 – 1939	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Bezemín
Značka archivního souboru:	AO Bezemín
Časový rozsah:	1920 – 1939
Počet evidenčních jednotek:	1 (úřední kniha)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,03 bm
Stav ke dni:	20. července 2006
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	13
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválila:	PhDr. Markéta Novotná